

ELLEN IN DE SPOTLIGHTS

HETTY VAN AAR ↙

Manteau

© 2016 Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Ellen gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25976 0
D/2016/0034/146
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Ellen lag op haar bed te lezen toen Bart om de hoek keek. Ze zag meteen dat er iets was. Hij keek zo... Zo anders. Ellen klapte haar boek dicht en sprong op. 'Wat is er?'

'Niets', zei Bart. Hij trok zijn mond tot een streep, maar zijn ogen glinsterden.

Ellen hield vol. 'Jawel! Er is wel wat. Ik zie het aan je ogen. Zeg op!'

'Dat mag ik niet', zei Bart.

'Van wie niet?' vroeg Ellen.

'Dat mag ik ook niet zeggen', antwoordde Bart terwijl hij moeite deed om ernstig te blijven.

'Doe niet zo flauw!' riep Ellen uit. Ze probeerde hem een tik te geven, maar hij ontweek haar op tijd en lachte: 'Het is een geheim.'

‘Ik ben toch je zusje! Tegen mij kun je alles

zeggen’, probeerde Ellen.

Bart twijfelde, ze zag het aan zijn gezicht. Nu moest ze het slim aanpakken, dan was het haast zeker dat hij meer vertelde. Ze haakte gezellig haar armen om zijn arm en zei met zoete stem: ‘Ik kan heel goed geheimen bewaren, dat weet je toch?’

Bart knikte. ‘Dat weet ik wel, maar ik heb Marieke beloofd dat ik niets zou vertellen.’

‘Marieke?’ vroeg Ellen. ‘Gaat het geheim over Marieke? Is er iets met haar? Het is toch niet uit tussen jullie?’ Ze gaf zelf meteen antwoord op haar vraag. ‘Nee, natuurlijk is het niet uit. Je kijkt veel te vrolijk. Maar wat is er dan?’

Bart perste zijn lippen tot een streep.

Ellen probeerde hem te kietelen, dan deed hij vanzelf zijn mond open. ‘Je moet het echt vertellen, hoor. Straks kan ik er niet van slapen. Dan lig ik heel de nacht te piekeren dat er iets met Marieke is.’

‘Je moet niet piekeren, er is helemaal niets om je zorgen over te maken’, stelde Bart haar gerust.

‘Dan is het vast een leuk geheim?’ riep Ellen uit. Ze liet zich achterover op haar bed vallen en stak haar handen in de lucht. ‘Nu doe ik helemaal geen oog meer dicht! Please-please-please, zeg het dan. Alleen tegen mij.’ En toen zei Bart: ‘Vooruit dan, ik zal het vertellen. Maar

eerst moet je beloven dat je er met niemand over praat.'

'Dat belooft ik', zei Ellen snel. Ze zei het net iets te snel, Bart keek haar onderzoekend aan. 'Je mag het ook nog niet tegen je vriendinnen vertellen, als je dat maar weet.'

BELOOFT!

Ellen kruiste haar vingers. 'Ik zeg niets, tegen niemand. Maar vertel nu eindelijk wat er is. Ik ontplof bijna van nieuwsgierigheid.'

Bart keek even om zich heen om zeker te zijn dat er niemand mee luisterde. Ellen zag het en giechelde. Alsof er spionnen in haar kamer zaten! Wat dacht hij wel? Het moest wel een erg groot geheim zijn. Ze gaf haar broer een por. 'Toe dan, kom op met je geheim.'

En toen zei Bart: 'LTV, de lokale televisiezender, wil een serie maken over manege Het Hoefijzer.' Even had Ellen geen woorden, heel even maar. Toen drong het nieuws echt tot haar door. 'Kom ik dan ook op tv?'

'Ga daar maar van uit', knikte Bart. 'Jij bent zo vaak op de manege, om te rijden of te helpen. Jij komt vast op tv.'

Ellen kneep haar broer in zijn arm. 'Wat spannend! Dat moet ik meteen tegen mijn vriendinnen zeggen.'

Ze draaide zich om en wilde haar telefoon pakken. Maar Bart hield haar tegen. 'Dat kan niet!'

Verbaasd keek Ellen hem aan. ‘Waarom niet?’
‘Je hebt beloofd dat je tegen niemand iets zou zeggen’, hielp hij haar herinneren.
‘Dat is zo’, mompelde Ellen. Wat een pech. Als haar vriendinnen wisten dat er een televisieserie kwam over de manege... Elke week gingen ze helpen. Ze veegden de stallen, sjouwden kruiwagens vol hooi, borstelden de paarden en als beloning mochten ze af en toe op de pony’s rijden. Stel je eens voor dat ze allemaal op tv kwamen. Ellen slaakte een diepe zucht. Wat erg dat ze nu haar mond moest houden. Tegen haar beste vriendinnen nog wel. Zo kon heel goed een geheim bewaren, maar dit was iets wat ze wel heel graag met haar vriendinnen wilde delen.
‘Mag ik het echt niet tegen mijn vriendinnen zeggen? Alleen maar tegen Yelien, Eline, Emma en Kato.’

Bart schudde vastbesloten zijn hoofd. ‘Je moet nog even geduld hebben, over een paar dagen mag je het vertellen. Tot die tijd moet je je mond houden. Ik heb Marieke beloofd dat ik het tegen niemand zou zeggen.’ Hij kreeg een kleur en frunnikte aan zijn vingers. Ellen keek naar hem. Hij had er moeite mee dat hij zich niet aan zijn belofte had gehouden, dat zag ze zo. Toch vond ze het lief dat hij haar het geheim verteld had. Ze wipte op haar tenen, zo was ze groot genoeg om een arm om zijn schouders te slaan. ‘Ik vind

het zo fijn dat je dit verteld hebt! En ik zal er met niemand over praten, daar kun je op vertrouwen. Wat zal Marieke blij zijn. Een tv-serie over de manege... Straks wordt ze nog beroemd!

Bart knikte enthousiast. 'Marieke en haar ouders zijn er erg gelukkig mee. Ze zijn ook een beetje bezorgd, want ze hopen natuurlijk wel dat alles goed gaat.'

'Ik ga heel erg mijn best doen', zei Ellen snel. 'Het komt goed, dat zul je zien. Zeg, hoe komt dat zo dat er een serie gemaakt wordt over de manege?'

'LTV wil wat extra aandacht geven aan verenigingen uit de omgeving', wist Bart te vertellen. 'Ik geloof dat ze ook naar de voetbalclub gaan en naar de scouts. Verder weet ik het niet.'

'Stel je toch eens voor dat ik op tv kom', zei Ellen dromerig. 'Maar het zou natuurlijk nog leuker zijn als we allemaal mee mogen doen, dus ook Yelien, Eline, Emma en Kato!' Ze rolde met haar ogen. 'Dat zou het toppunt zijn. Oh, als ze eens wisten! Ik doe vannacht geen oog dicht!'

'Dat is niet eerlijk', zei Bart. 'Ik heb je het geheim juist verteld omdat je anders de hele nacht lag te piekeren.'

'Dat is waar ook', schrok Ellen. 'Weet je wat? Ik ga er vannacht gewoon van dromen. En dat wordt vast mijn mooiste droom ooit.'

'Dan is het goed', lachte Bart. 'En denk erom:

mondje dicht!’

Ellen kruiste haar vingers. ‘Dat is beloofd. Je kunt op me rekenen.’

‘Dat wist ik wel’, zei Bart. ‘Daarom wou ik je het geheim snel vertellen.’ Hij pakte de klink vast. ‘Je kunt er toch wel van slapen?’

Ellen haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet, ik ben bang van niet. Maar dat is niet erg, want ik denk nu alleen nog maar aan die leuke televisieserie.’

‘Straks droom je er nog echt van’, lachte Bart. ‘Welterusten.’

Ellen stapte in bed en pakte haar dagboek. Ze had een paar mooie vragen bedacht voor een slaapfeest. Die moest ze snel opschrijven, voor ze uit haar hoofd verdwenen.

Kun jij een geheim bewaren?

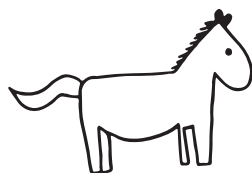
Moet je een geheim altijd geheim houden?

Bij wie is jouw geheim veilig?

Bart kreeg gelijk. Die nacht droomde Ellen de mooiste droom van haar leven. Samen met MacDreamy, haar lievelingspaard, deed ze mee aan een springwedstrijd. Ze waren zo goed, ze reden een foutloos parcours. MacDreamy nam de ene hindernis na de andere, het leek wel of ze vlogen. Op de tribune werd het muisstil. Toen kwam de laatste hindernis: de muur. Ellen spoorde haar paard aan en hup!, daar gingen ze. Het publiek sprong op en gaf hen een daverend applaus. Ze hadden gewonnen!

Ze waren nummer één geworden. Opeens stonden ze in de spotlights. Ze zagen er prachtig uit. De goudkleurige vacht van MacDreamy glansde in het felle licht. En Ellen? Ze was een plaatje. Haar zwarte jasje stak mooi af tegen haar witte blouse en haar witte handschoenen. Daaronder droeg ze een roomkleurige rijbroek met hoge, zwarte laarzen. Onder haar cap glansden haar donkere haren in een mooie rol. Het publiek bleef maar klappen. Vooraan, op de eerste rij, zag ze Emiel. Hun ogen kruisten elkaar. Kort keken ze elkaar aan, heel kort maar. Toen knipperde ze met haar ogen.

Was hij speciaal voor haar gekomen? Van Emiel had ze haar eerste zoen gekregen, zo zacht dat het nauwelijks voelbaar was.

Toch had hij voor altijd dat bijzondere gevoel bij haar achtergelaten.

Het publiek bleef maar klappen en Ellen bleef maar buigen, met haar ogen knipperend tegen het licht. Intussen gaf ze MacDreamy schouderklopjes, want hij had het fantastisch gedaan. Ze kreeg het warm van al die lichten en die aandacht. En van de ogen van Emiel. Zo warm dat ze er wakker van werd. Met haar ogen dicht bleef ze liggen. Ze had zo'n fijn gevoel, dat wilde ze nog even vasthouden. Toen drong het tot haar door dat ze gedroomd had. Het was een mooie droom, maar dromen zijn niet echt. Ze had nog nooit aan een springwedstrijd meegedaan, zeker niet op de rug van MacDreamy. Het duurde nog wel even voor ze met haar lievelingspaard mocht springen. En Coco, haar pony, sprong nog niet over een hoge muur. Dat had ze allemaal gedroomd. En Emiel? Dat was voorbij, ze waren vrienden gebleven. Was hij speciaal naar haar komen kijken? Ze schudde haar hoofd op haar kussen heen en weer. Nee, natuurlijk niet. Zoveel moois, dat kon alleen maar in een droom. Tussen haar en Emiel was het uit, over en uit. Maar waarom droomde ze dan van hem?

♡ Macdreamy

Niet veel later kwam Yelien haar halen. Samen fietsten ze door naar Emma. ‘Is er iets?’ vroeg Emma aan Ellen.

‘Met mij?’ Ellen schudde driftig haar hoofd. ‘Er is niets met mij. Natuurlijk niet. Wat zou er met mij moeten zijn?’ Ze reageerde zo fel dat ze er zelf van schrok.

Emma, die naast haar fietste, haalde haar schouders op. ‘Sorry hoor, ik dacht heel even dat er iets was.’

Ellen stak haar hand uit naar Emma’s hand op het stuur. ‘Je hoeft geen sorry te zeggen, het ligt aan mij.’ Ze merkte heus wel dat Emma bezorgd naar haar keek. Zwijgen was veel moeilijker dan ze dacht. Ze kon heel goed een geheim bewaren, maar deze keer was het wel erg moeilijk. Als haar vriendinnen wisten wat er gebeuren ging... Maar ze mocht niets zeggen, geen woord. Gelukkig zorgde Kato voor wat afleiding. Vandaag was ze eindelijk eens op tijd. Met een vaartje kwam ze naar hen toe gefietst. Meteen vertelde ze over de langharige cavia van haar broertje Steven. ‘Weet je wat er vanmorgen gebeurd is? Priscilla was ontsnapt. Ze was nergens te vinden. Papa en mama zeiden dat Priscilla vanzelf wel weer terug zou komen. Maar Steven was zo van streek dat hij geen hap door zijn keel kon krijgen. Hij was ook niet van plan om naar school te gaan, eerst moest

Priscilla terug zijn. Toen gingen we allemaal zoeken. En raad eens wie die cavia vond?’ Nog voor iemand iets kon zeggen gaf Kato zelf het antwoord: ‘Ik! Ik zag opeens het gordijn bewegen. En ja hoor, daar zat het beestje. Steven kon weer eten en iedereen was blij.’

Ze stopten voor het huis van Elines vader.

Meestal stond Eline hen al op te wachten, maar vandaag was het andersom. Ze stonden stil voor het huis en gaven een klein fietsbelconcert. Het hielp. Binnen de kortste keren verscheen Eline.

‘Sorry, sorry, sorry’, verzuchtte ze met een blosje op haar wangen. ‘Mijn haar wilde niet, er stak alsmaar zo’n spriet recht omhoog.’

‘Bad hair day’, knikten haar vriendinnen. Ze hadden het allemaal wel eens, dat je ‘s morgens wakker werd en in de spiegel iets vreemds zag. Een piekende pluk haar recht boven je oor. Of zo’n omhoog stekende antenne op je achterhoofd.

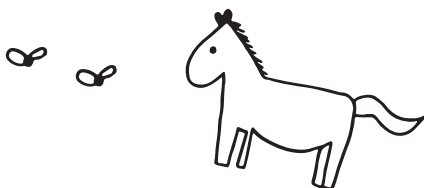
Vol begrip keek Ellen naar Eline. ‘Je ziet er niets meer van’, suste ze.

Toen leek het of Eline haar voor het eerst zag.

‘Wat is er met jou?’ riep ze uit.

Ellen schrok ervan. Ze begon licht te blozen.

‘Met mij?’

‘Ja, met jou’, zei Eline nadrukkelijk. ‘Je ziet er zo anders uit. Vinden jullie niet?’ ‘Onderzoekend keek ze haar vriendinnen aan. Toen keek ze nog eens oplettend naar Ellen. ‘Ik weet het! Je bent verliefd! Heb ik gelijk of niet?’

Ellens zachtroze wangen kleurden nu diep rood. ‘Zie je wel, ik heb gelijk: ze bloost!’ riep Eline triomfantelijk. ‘Je bent echt verliefd! Vertel snel, op wie? Of is het geheim?’

Even schudde Ellen haar hoofd. Nee, ze was niet verliefd, helemaal niet. Maar ze had wel een geheim. Het lag op het puntje van haar tong, ze wilde het zo graag vertellen. Maar het mocht niet. ‘Het is nog geheim’, zei ze.

Nu keek iedereen haar aan. Ze haakten bijna met hun sturen in elkaar. Eline slingerde rakelings langs de stoepwand en gaf een gil. Maar het liep goed af.

‘Een geheime liefde’, zei Emma stilletjes.

‘Wat klinkt dat romantisch’, verzuchtte Yelien.

‘Dat lijkt me super moeilijk’, vond Kato, die nooit geheimen kon bewaren. ‘Vertel eens op wie.’

‘Ja, op wie?’ vroegen Yelien, Eline en Emma tegelijk. Alle drie keken ze Ellen aan.

‘Vertel dan’, drong Kato aan.

Ellen boog zich diep over haar stuur. Ze kon alleen maar aan het grote geheim dat ze niet vertellen mocht denken.

Toen ze opkeek zag ze de hoopvolle blikken van haar vriendinnen op zich gericht. Ze moest iets zeggen. Maar wat? En toen zei ze: ‘Ik heb vannacht van Emiel gedroomd.’

Er klonk gejoel. ‘Ik dacht dat jullie gewoon vrienden waren’, zei Eline.

‘Dat zijn we ook’, verzuchtte Ellen. ‘Sinds het uit is zijn we gewoon vrienden gebleven.’

Ze naderden de school. Ze zag Emiel bij de fietsenstalling staan. Hij keek hun kant uit, of was dat toeval?

‘Niets zeggen’, zei Ellen nog snel tegen haar vriendinnen. ‘Hij hoeft echt niet te weten dat ik van hem gedroomd heb. Anders gaat hij er misschien nog iets achter zoeken.’

‘Voor je het weet loopt hij naast zijn schoenen’, knikte Eline.

Kato draaide haar lippen op slot. ‘Ik zeg niets, geen woord. Maar als je het er moeilijk mee hebt, dan weet ik nog wel iets.’

‘Wat dan?’ vroeg Ellen.

‘Een stukje chocola’, zei Kato. ‘Chocola helpt altijd, ook bij ludduvuddu.’

Ellen kon er wel om lachen. Ludduvuddu, ze had helemaal geen liefdesverdriet. Ze keek naar de gezichten van haar vriendinnen. Misschien moesten ze voorlopig toch maar even denken dat het wel zo was. Over twee, drie dagen kon ze haar echte geheim vertellen. Tot die tijd

was er niets aan de hand, tenminste, zolang ze niets tegen Emiel zeiden. Maar dat deden ze vast niet. Hartsvriendinnen konden elkaar blind vertrouwen.

Het was al laat die avond. Ellen lag al in bed toen ze een berichtje kreeg.

Ik geloof er niets van, schreef Yelien.

Waar geloof je niets van? tikte Ellen.

Dat je verliefd bent op Emiel, antwoordde Yelien.

Ellen aarzelde. Zou Yelien iets gemerkt hebben?

Ze had er niets over gezegd. Ze had Eline, Emma en Kato laten praten, maar zelf had ze vooral geluisterd. Yelien merkte meestal als eerste dat er iets aan de hand was. Het leek wel of ze daar voelsprietten voor had.

Je hebt gelijk, tikte Ellen. Het berichtje was al weg voor ze het besepte. Help! dacht ze. Hoe los ik dit op? Ik moet nog een of twee dagen mijn mond houden. Dat lijkt veel langer dan ik dacht. Ze wilde Yelien geen leugens vertellen, maar toch kon ze de waarheid nog niet zeggen. Er kwam alweer een berichtje binnen.

En waarom heb ik gelijk? schreef Yelien.

Ik ben ook niet verliefd op Emiel, antwoordde Ellen.

Dat heb ik ook niet gezegd. Ik heb alleen gezegd dat ik van hem gedroomd heb.

Nu bleef het stil aan de andere kant. Zou Yelien

haar nu wel geloven? Daar was haar reactie al.
Je zei dat het geheim moest blijven,
schreef Yelien.

Weet je wat ik denk?

Het gaat niet om Emiel.

Je hebt een heel ander geheim.

Is dat zo?

Ellen pakte haar kussen en drukte het tegen zich aan. Yelien voelde heel goed dat er iets aan de hand was. Ze vraagt dit niet uit nieuwsgierigheid, dacht Ellen, maar omdat ze bezorgd is. Met haar kussen tegen zich aan wiegde Ellen heen en weer. Tegen Yelien kon ze toch wel vertellen wat het echte geheim was? Bij Yelien waren geheimen veilig, ze zou er met niemand over praten. Bart zou er nooit achterkomen als ze Yelien de waarheid vertelde. Ellen duwde haar kussen in de rug en pakte haar telefoon. Ze tikte een antwoord, maar verstuurde het niet. Ze wiste letter voor letter. Toen stuurde ze een nieuwe boodschap:

Je hebt gelijk, Yelien.

Ik heb wel een geheim.

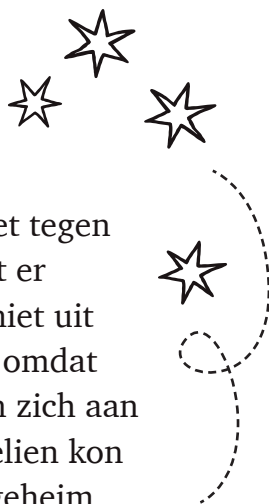
Ik wil je dat heel graag vertellen.

Maar dat kan niet.

Ik heb plechtig beloofd te zwijgen.

Sorry.

Is het een leuk of een erg geheim? vroeg Yelien.

Sorry

Het is een leuk geheim, antwoordde Ellen.

Ik weet zeker dat jij het ook heel leuk vindt.

Dan is het goed, tikte Yelien.

Nog één of twee dagen geduld, liet Ellen weten.

Dan mag ik alles vertellen.

Slaap lekker.

Welterusten, tikte Yelien.

Ellen legde haar telefoon weg en knipte haar nachtlampje uit. Ze was opeens klaarwakker. Met grote ogen lag ze in het donker te staren. Van slapen zou voorlopig weinig in huis komen. Het was knap ingewikkeld om een geheim te bewaren, zeker als je zulke vriendinnen had als zij. Die voelden meteen dat er iets was. Yelien merkte dat meestal het eerst.

Zouden de anderen nu denken dat ze verliefd was?

Ze vouwde haar handen achter haar hoofd.

Misschien was ze wel verliefd. Anders had ze toch niet van Emiel gedroomd? Dat betekende toch iets? Of niet?

Ze draaide zich op haar zij en dacht na. Als je verliefd was, dan droomde je van die persoon. Maar dat was niet alles. Hoe langer ze nadacht, des te meer haar te binnen schoot. Verliefd zijn was niet alleen van iemand dromen, nee, het was nog veel meer.

Je hebt kriebels in je buik.
Je hart klopt sneller.
Je hebt het warm.
Je loopt te stralen.
Je hebt een lach op je gezicht.
Je zingt de hele dag.
Je denkt alleen aan hem.
Je kunt je niet concentreren.
Je valt haast flauw als je hem ziet.
Hij is volmaakt, dat is zeker.
Je kunt niet zonder hem.
Je stottert spontaan als je hem ziet.
Je krijgt geen hap door je keel.
Je doet geen oog dicht.

Dat laatste klopt wel, dacht Ellen. Ze was nog steeds wakker. Maar verder klopte er niet veel van dat hele rijtje. Ze was best een vrolijk type, maar ze liep echt niet de hele dag te lachen, te stralen en te zingen. Ze had normaal gegeten. En ze was ook niet flauwgevallen. Het was wel duidelijk: ze was niet verliefd.

